

Ett gott nytt fredens år

»Vad blir nästa steg i privatiseringen? Våra handlingar?«

*Ring, klocka, ring ... och seklets krankhet vike;
Det dagas, släktet fram i styrka går!
Ring ut, ring ut de tusen krigens år,
Ring in den tusenåra fredens rike!*

(A. Tennyson i översättning av E. Fredin)

Det är något trösterikt över nyårsnatten. Det är något trösterikt över att få lägga ett år bakom sig och se framåt, mot något annat, något hoppfullt annorlunda. Det är något trösterikt över att misslyckanden och besvikelser tillhör ett annat år. Nu har något nytt kommit. Det är en djupt evangelisk tanke och jag kommer på mig själv med att känna tacksamhet där i natten, på bron, medan fyrverkerierna löser av varandra.

Jag vet. Så upplever inte alla det. Brutala rapporter och sorgesam statistik visar att nyårsnatten snarare utgör ett fasansfullt helvete. En tidlös evighet som aldrig vill ta slut. Dåligt maskerade övergrepp och ogenomtränglig ensamhet. För en del betyder nyårsnatten bara rädsla. Rädsla för alla de nätter och dagar som kommer att avlösa denna arketypiska natt. Det finns alldeles för många goda skäl för alldeles för många att sky såväl natten som dagen och ett nytt år.

Den verkligheten är något som kyrkan måste ta på allvar. Det görs naturligtvis redan – otaliga är de tillfällen för mat och gemenskap som erbjuds den som känner sig ensam och rädd. Kyrkor ger rum för den som vill, inte minst runt jul och nyår. Men vi behöver också ta det på allvar på ett annat sätt. Det har att göra med vilka vi är, och var vi är.

Häromdagen hörde jag en filmteoretiker reflektera över ett nytt fenomen. Stora filmer som väcker stora och starka känslor, filmer som vi normalt sett brukar tänka gör sig bäst på film. Dessa filmer väljer unga människor allt oftare att se hemma, ensamma, i sitt eget rum. Det är ett nytt fenomen, menade filmteoretikern, att starka bilder, starka känslor uppfattas som något man helst upplever privat. Starka känslor är inte något man delar.

Jag tänker att det stämmer säkert och det är i så fall uttryck för tragik. Inte bara religionen uppfattas numera som något privat, utan till och med våra upplevelser, våra känslor. När offentliga rum som är avdelade för att dela starka berättelser överges till förmån för det egna rummet säger det något om vårt samhälle och oss själva.

Vad blir nästa steg i privatiseringen? Våra handlingar? Ja, kanske är vi redan där delvis. Kanske kan det förklara att människor sprayar rasistiska uttryck på heliga rum. Rätten att handla så som man vill när man vill – är inte det uttryck för att också handlingen har privatiserats? Vem det drabbar och på vilket sätt är ointressant. Eller är det en för naiv tanke?

Jag vet inte. Men det finns något trösterikt i att tiden har sin gång. Det finns något trösterikt i att hatfulla ord snabbt tvättas bort. Det finns något trösterikt i att samma dörrar fylls med alltfler pappershjärtan dagarna som följer. Ensamma händer som formar livsfientliga budskap följas av hundratals och åter hundratals händer som tillsammans klipper hjärtan. Det är en form av klockringning som ljuder långt över land och vatten. Och in i de ensamaste rum. Tänker jag.

Ett nytt år har börjat. Ett år som kommer kräva en hel del arbete från oss alla. Arbete för kärleken, för freden och för barmhärtigheten. Där vi går ut från våra rum. Vågar knacka på hos andra. Vågar fråga hur det är att vara någon annan än jag. Vågar berätta vad vi upplever, känner och tror. Det är möjligt. Det finns hopp. Men det förutsätter att vi inte låter de stora känslorna bli en privatsak. Det förutsätter att vi vågar se ensamheten, oron och rädslan i vitögat. Och sedan tar oss an det nya året. Tillsammans.

Ett gott nytt fredens år!

ULRIKA SVALFORS

